

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 524/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Metrostav Slovakia a. s.**, Mlynské Nivy 68, Bratislava, IČO 47 144 190, zastúpenej advokátskou kanceláriou Tomášek & partners, s. r. o., Rožňavská 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Radovan Kimák, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžk 17/2021 z 30. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Sžk 17/2021 z 30. marca 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 401/2022-6 zo 6. septembra 2022 bolo rozhodnuté, že sudca Rastislav Kaššák nie je vylúčený z konania a rozhodovania v tejto veci sťažovateľa.

2. Ústavnej sťažnosti predchádzala ústavná sťažnosť sťažovateľky (a ďalších sťažovateľov) proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžk 11/2019 z 15. októbra 2020, ktorým ako kasačný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 221/2014-204 z 31. januára 2019, ktorým krajský súd zrušil vyhlášku Okresného úradu Bratislava (ďalej len „okresný úrad“) z 23. júna 2014 o určení rozsahu inundačného územia

v lokalite [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pri vodnom toku [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vyhláška“) a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že vyhláška je normatívnym aktom, ktorý nie je za súčasnej právnej úpravy preskúmateľný správny súdom, a preto krajský súd nemal právomoc vydať napadnuté súdne rozhodnutie. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 22/2022-19 z 18. januára 2022 ústavnú sťažnosť odmietol podľa zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú, pretože preskúmaním napadnutého rozsudku dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje závery o normatívnej povahe vyhlášky okresného úradu a o nemožnosti prieskumu vyhlášky v rámci správneho súdnictva vzhľadom na kompetencie prokurátora, resp. generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktoré sťažovatelia v ústavnej sťažnosti napadli.

3. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd uznesením č. k. 6 S 232/2020-291 z 11. decembra 2020 v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti vyhlášky okresného úradu odmietol. Proti uzneseniu krajského súdu podali žalobcovia v 1. až 4. rade, ako aj sťažovateľka (vystupujúca v procesnom postavení ďalšieho účastníka) kasačné sťažnosti, v ktorých, zotrvávajúc na svojom názore, že vyhláška ako zmiešaný správny akt je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva, zhodne namietli, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Najvyšší správny súd [ktorý od 1. augusta 2021 začal svoju činnosť ako najvyššia súdna inštitúcia pre oblasť správneho súdnictva (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov)] uznesením č. k. 6 Sžk 17/2021 z 30. marca 2022 kasačné sťažnosti žalobcov v 1. až 4. rade a sťažovateľky zamietol podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodné, pretože po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyhláška je normatívnym aktom, ktorý nepodlieha súdnemu prieskumu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom svoj záver podrobne odôvodnil v bodoch 51 až 57 napadnutého uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane tvrdí, že vyhláška okresného úradu je hybridným správnym aktom, ktorý musí byť preskúmateľný v rámci správneho súdnictva, keďže prevažuje jej individuálny charakter daný tým, že ide o reguláciu konkrétne určených pozemkov na relatívne malom území, pričom ňou zároveň dochádza k vážnemu obmedzeniu vlastníckeho práva fyzických a právnických osôb na neurčitý čas. V tejto súvislosti sťažovateľka vyslovuje názor, že vyhláška má viac individuálny charakter, ako mali opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“), o ktorých ústavný súd rozhodol v súvislosti s pandemiou ochorenia COVID-19 takým spôsobom, že sú preskúmateľné súdom, pričom tieto opatrenia mali celoštátnu pôsobnosť a neurčitý počet adresátov, do ktorých základných práv a slobôd nezasahovali trvalým spôsobom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jej práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho správneho súdu č. k. 6 Sžk 17/2021 z 30. marca 2022, ktorým v konaní o preskúmanie zákonnosti vyhlášky orgánu verejnej správy, rozhodujúc ako kasačný súd, zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 S 232/2020-291 z 11. decembra 2020, pretože dospel k záveru, že vyhláška okresného úradu je normatívnym aktom, ktorý nepodlieha súdnemu prieskumu podľa Správneho súdneho poriadku (body 3 a 4).

7. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach (čl. 127 ods. 1 ústavy) sú sťažovateľke známe už z predchádzajúceho uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 22/2022-19 z 18. januára 2022 (bod 2), ktoré ústavnej sťažnosti predchádzalo, ústavný súd ich nepovažoval za potrebné opakovať a v podrobnostiach odkazuje na uvedené uznesenie.

8. Vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá naďalej trvá na svojom názore, že vyhláška okresného úradu je hybridným správnym aktom, ktorý musí byť preskúmateľný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu, pričom zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy [Správneho súdneho poriadku, zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 7/2010 Z. z. o ochrane pred povodňami v znení neskorších predpisov], ktorými by poprel ich účel a význam. Záver najvyššieho správneho súdu, že vyhláška okresného úradu je normatívnym aktom, ktorý nie je za súčasnej právnej úpravy preskúmateľný správnym súdom, plne rešpektuje závery ústavného súdu uvedené v jeho uznesení č. k. I. ÚS 22/2022-19 z 18. januára 2022, v ktorom ústavný súd (okrem iného) jasne uviedol, že prípad sťažovateľky je odlišný od prípadov regulovaných vyhláškami úradu verejného zdravotníctva v súvislosti s pandémiou ochorenia COVID-19 s tým, že „Oprávnenie okresného úradu vyhláškou nariadiť rozsah inundačného územia pri vodohospodársky významných vodných tokoch vyplýval z § 61 písm. i) 2 zákona o vodách v znení účinnom do 14. januára 2015. V súčasnosti vyplýva táto kompetencia z § 25 písm. c) 16 v spojení s § 20 ods. 2 zákona o ochrane pred povodňami.“

9. Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani jej práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu.

10. Ak sa sťažovateľka s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu